

WWW.UNI...

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

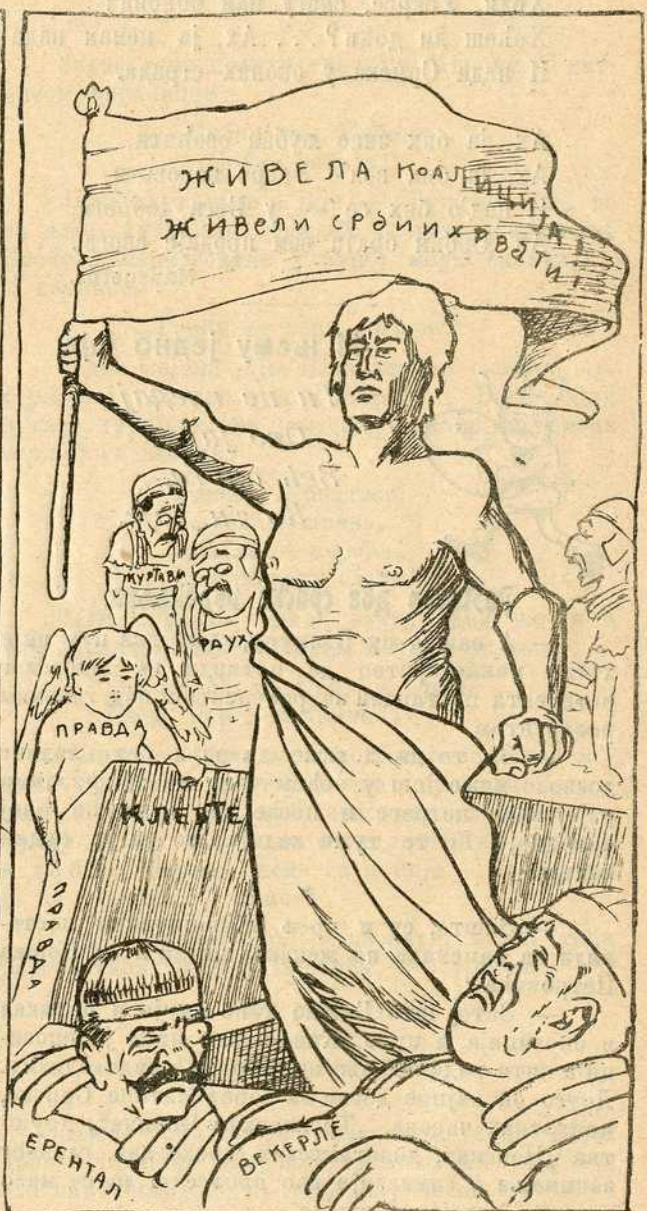
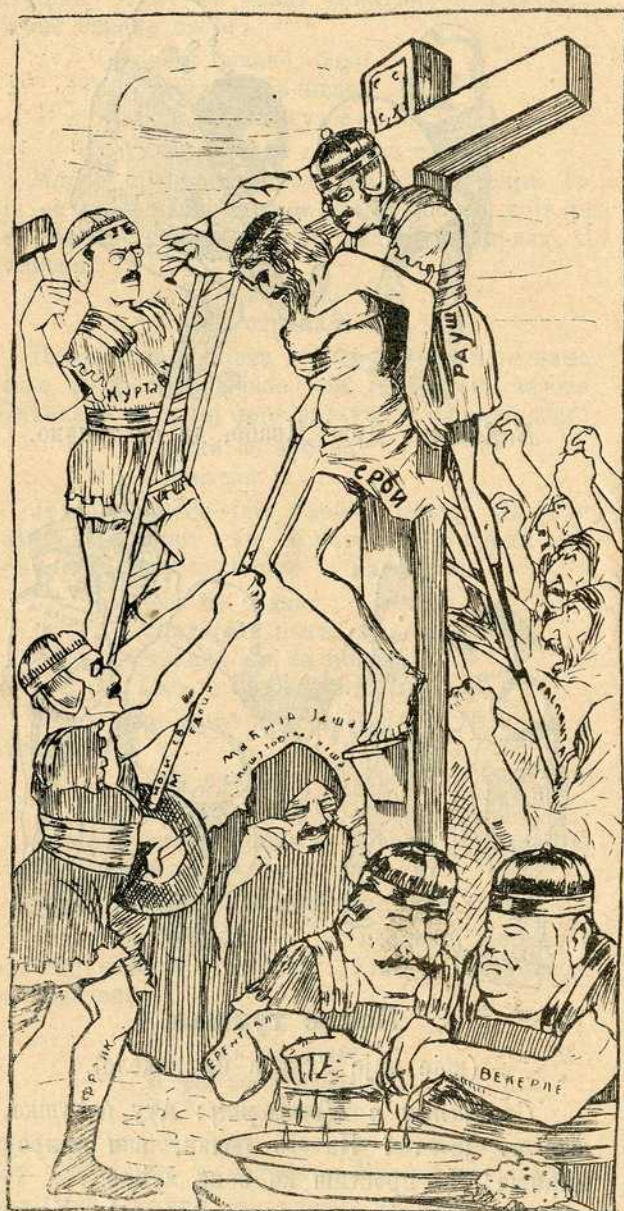
Број 7.

У Новом Саду, 30. марта 1909.

Год. III.

РАСПЕЋЕ.

УСКРС.

Франкове јуде: Распни га! Распни!
Макија Јаша: Куку мени! Куку!
Ерентал и Векерле: Ми перемо руке!

Ерентал и Векерле } Ау шта је ово?
Рауш и Франк }
Куртави: Та овај се још подмладио!

Страсни дани.

Вежите звона!.. Завладај тишино,
Не би ли душе бдл наш одумино.
На крсту страда *Избавитељ света*,
На крсту пишти **љубав** разапета!

Заустављајте попевку, весеље,
Затомљавајте слатке срца жеље!..
Недеља ј ово тешког страдања:
Једна се **вера** обесно прогања.

Докле ће трајат' страшни дани ови?
Ходи, Ускрсе, снагу нам обнови!
Хоћеш ли доћи?... Ах, ја немам нада.
И нада Српека у окових страда.

Ах, ја бих знао љубав осећати,
Ах, ја бих вол'о Ускрсе веровати,
И над'о бих се — у Бога доброга,
Ал' Србин брата сам продаје свога...
Mansuetus.

И њему једно јаје.

Ти не гледај
Ово јаје,
Већ онога,
Ко ти даје.

Разговор два српска родокаљца.

— А зашто су Клицуру, којег два пут није хтело министарство да потврди за школског референта поставили за референта и над главним референтом.

— За то да докаже да он и без владине дозволе може још у већем чину да по школама рије, води истраге и после да суди по оној народној: Ко те тужи кадија, ко ти је судио кадија.

*

— Зашто, су и проф. Живојновића поставили за заменика на женској школи а не Бошка Петровића?

— Зато, што Бошко хоће да је и радикал и опозиција, а проф. Живојновић нити је опозиција нити радикал, али ипак вагиње радикализму. Друго он најпре досепа да поред Мативе Српске, приватних часова, „Трговачких Новина“, друштва „Невена“, дилетантских представа, главног занимања у гимназији као професор, да се мало сигра и девојачке школе.

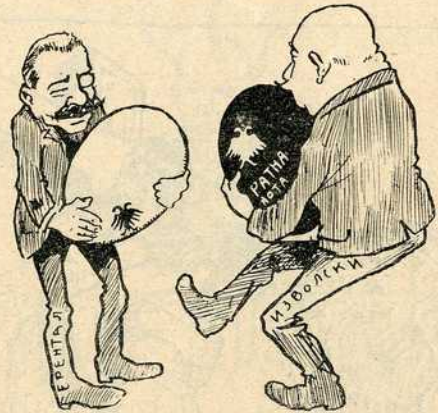
*

— А зашто су радикали у темишварској епархији најспособнијег нашег учитеља, највреднијег раденика на науци, педагогији, књижевно-

сти и привреди Љубомира Лотића, бив. школског референта толико гањали?

— Зато, што је тај човек у народу многа добра учинио, па је сав народ у темишварској епархији почео да га воли — а он има ту неспособност да није радикал — па за то смо га гањали што нисмо могли ни у чем га ухватити да га суспендујемо, па да поднесе и сам оставку — да можемо једног нашег трута на његовом месту поставити.

— Е, сад ми је све, јасно. Живио наш Јаша Кошутић.

Пред Ускрс.

Бакушка: Држ' Чвабо, да се туцамо.

После туцања

(које није Ускрса ни видело).

Србијанац и Пригорац: Ауу бакушка, а шта му је то? Па то болан, ван природно мирише! Да простиш ко неки мућак.

Две Швабе (задовољно се цере): Хехехе, гомши рац, снала смо отафна шта у тај јаја — триненштект! Касала то нама фетер Глуповски још лане, у купатила!

Ускршња шарена јаја.

Као сваког, тако и овог ускреса шареним људима делимо шарена јаја из једне саћуре, која по најновијем журналу могла би да се употреби и као врло модеран женски пешир.

Како се ове године највише српско питање спомињало, а најмање узимало у обзир, осим што исто марљиво испитује талијански „научењак“ Акурти, то ћемо почети делење народном бојом црвено-плаво-белим јајцетом, за којом бојом скапава Акурти. Загледао се у њу као теле у шарену капију. Па пошто му можда у његовој антидинастичкој збирци фали тако јајце, па да неби морао помоћу франковачких њушака — њушити по целом срему, „док не би на „нешто“ нањушио, то му ми одмах с натписом шаљемо; с једне стране стоји:

Црвено, плаво, бело
Српско је зацело.
а с друге:

Пусти Боже, све грехове твоје!

Модро јаје ове године припада Русији. Та боја се најбоље подудара с модрицама које је ове године у балканском питању извукла. С натписом:

Ил' си фина,
Или стрина?

После модрог јајета долази зелено, које нема сумње да припада Извољском, јер његова зелена политика то у пуној мери заслужује. С натписом:

Зелени се зубача
Извољски је

Једно морасто јаје барону Рауху. Он је и онако сав мораст свој хрватској, (а канда већ и онима у Бечу и Пешти) с натписом:

Играо би скакао
Свакојаке ноте,
„Странка ми се поцела
Све на ситне фоте“.

Једно црно-жуте аустријске боје, Векерлу с натписом:

„Ој рекрути, буд'те
црно-жути!“

Једно гушчије јаје — Јозуи Франку. С натписом:

„Од крмаче, лепше тице нема!“

Једно живинско јаје, — познатој пернатој Рауховој живини, уреднику „Уши“. С натписом ове пословице:

„Слепац на коњу,
К . . ва на дому,
И уш за огрлицом,
Да те Бог сачува!“

Једно морско јаје, бечком морском историчару Фридјунгу с натписом Бранковог стиха:

Стење клусе да клусета товна!
Стење клусе, ал и лете г !

Једно пилећије јаје, Франковим пилићарима: легијонашима, визибанбулама с натписом:

„Марш, марш, марш!
— арш!“

Једно огуљено, огуљеној четрјестосмашкој странци. То је мекано као и странка према Бечу. С натписом:

„Јекефалуш поручује,
Бечу треба регименте!“

Једно шућмурасто — радикалној странци. Она је и тако сва шућмураста срп. народу. С натписом:

„Автономија нас по њушци
А ми њу по глави!“

Једно безбојно Њ. Св. патријарху, уз натпис:

о		с
о		с

Једно лепо црвено епископу Мирону. С натписом ћирилицом:

„Србин сам, Србин,
Србин сам ја!“

Једно кукавичије јаје — Турској. Она то за њено кукавичко држање у питању анексије Босне и Херцеговине у пуној мери заслужује. С натписом:

„Турци су вера, невера!“

Једно нојево јаје Штадлеру и његовој аустријској католичкој пропаганди у Босни. Они и тако турају главу у песак, а овамо им тртица стрши, уз натпис:

Живила Хрватска,
И њезина права,
Чувала се изрода,
Издајничких глава!

Једно ровито нашој влади. Код ње је и тако ровито стање. С овим бечким стихом:

„Каква банка, ђумрук, трице
Паре, паре, Мџарице!“

Нашао се један муњак. Хтели не хтели морамо признати да тај и опет припада Павлу. Заш и његов сав досадањи рад сличан је — муњку. А ко очекује да се из муњка што „лепо и добро“ излеже, нека га попије — и нек му је на здравље — памет.

Једно тичије јаје — познатој финој тичи „злослутаци“ Ђорђу Настићу, с натписом:

Свака тица своме јату

— — — — —
А куд тебе носи крило,
— — — — —

Нама, Србадији је и ове године остало једно црно и прецрно јаје, које шиљемо Србији у место парте цедуље, на успомену њених никада не прежаљених рођакиња покојне Босе и Херцеговке. И „Да воскреснет Бог и расточат сја врази јего!“

Клепетање.

Како Франкова странка „Hrvatskog Brâva“ и Раухова „Уш“ јављају, они су наредили својим сарадницима да и о Ускресу клепетају на све Срп. православне цркве.

Веле кад су могли целе године клеветати, неће им бити тешко ни о Ускресу клеветати.

Распоред страсне недеље.

Велика среда: Велики пост, оних у Босни који умиру од глади.

Зелени четвртак: „Тајна вечера“ Рауха Ерентала — и јуде искрјотског Настифа. Примање сребрњака и „велеиздаја“ Срба. Одрицање Русијино — Србије.

Велики петак: Народна Голгота (Види слику на стр. 1. Два разбојника: Франк и Настиф. Клепање: Фридјунгово

Велика субота: Погреб Рауховог недоношчета: „Странке на дуду“. Плач и ридање Раухових плаћених стрина. Кукњава Штадлерове језутске штампе.

Ускрес: (Види слику на стр. 1).

Поливање.

И ако није још водени понедељник поливање је у велико отпочело. Тако неки памфлетиста Фридјунг отпочео је мастилом поливати Срп. хрватску коалицију; а коалиција опет њега шамарима у јавности. Но главно поливање или шприцање ће отпочети после Ускреса. Држи се да ће после Ускреса Бађушка шприцати Извољског; Михл Кошута; а Михл и Пишта заједно — Рауха. Чујемо да Раух моли да њега не поливају, јер он је и оцако увек доста „мокар“. Јашу неће нико поливати — јер он је сав улоћкан од силног поливања срп. штампе. Мало јачи туш ће пустити из Беча на Јуста и четрдесетосмаше. Једино Др. Соса неће нико поливати, па чак ни меленачка црквена општина — јер он је већ и тако ударен „мокрим обојком“.

Изостало прање ногу.

Како „Пештански Лој“ и „Hrvatski Vednik“ јављају да босански бискуп Штадлер, ради тога што је с Пембом у клерикалној пропаганди око покрштавања дубоко се заглибао у благу — неће ове године прати ноге, него руке, јер вели није лако толику прљавштину спрати.

Стрелице.

— Како јављају Фосове новине — неће бити конференције великих сила, али за то ће мале силе и на даље конференцијама — тешити.

-- Него како кажу Црна Гора неће да се разоружа, него хоће да јој се призна излазак на Бар. „Та ми би њу давно гурнули у бару, да није тако високо на брду“ — теши се фетер Михл.

— Раух изјављује да није истина да је он Кошута клеветао, Њ. В. Краљу. — И сад ко хоће може и веровати а ко неће не мора. У осталом кога је још Раух клеветао?

— Европски листови непрекидно пишу о силаску с престола Карађорђевића. Из Србије демантују ту вест завереници. Они веле да је само краљ Милан тако сретан био да сиђе с престола, али ни један краљ више ни пре ни после њега.

— Војни министар Живковић у Србији позива одбор за народну одбрану да положи новац који је одбор као прилоге примио. — Ако нико не буде противан полагању рачуна — Нушић зацело неће бити.

— Бивши престолонаследник Ђорђе ће по свој прилици у Русију. Има право. Она га је натоциљала нека га сада и даље воза.

— Него кажу да ће и краљ Петар у Русију. Онда још и нови престолонаследник да оде у Русију веле контра завереници — па мирна Србија!

У ратном узбуђењу.

А. (журналиста): Како је боље, да ставим наслов уводном чланку: „Свињски рат“ или „Рат због свиња“?

В. (уредник, раздражено): Пишите „Рат због свињарија“.

А. (журнал. пише): „Свињарија због рата“.

И то ми је срећа.

— (У повратку с погребом): Но ово је баш био величанствен погреб, зар не?

— Баш јесте, тај обешањак је био целог века срећан па и сад.

Горски.

„Велеиздајничка“ расправа.

Оперета, која треба да опере Рауха. Текст подметнули Ерентал и сопр. Уз прахњу Франковез банде, изводи шалијанско друштво.

(Наставак.)

Пр. Ко год се буде смејао у место да плаче, биће одстрањен из сале. Ово нису шалива предавања, него жалосна питања. Нека уђе двадесетлеви оптуженик.

(Улази оптуженик.)

Пр. Шта сте ви рођењем?

Оптуж. Берберин!

Пр. Ваљда се нисте као берберин родили.

Биће да сте рођени Влах или Циганин?

Оптуж. Није, него баш берберин. Родио сам се у берберници а по теорији Анте Старчевића и г. Акуртија ја сам рођен берберин.

Пр. Ви сигурно бријете?

Опт. Бријем, господине. Свакога! И вас ако је по вољи. Велеиздајници су вас досада довољно насапунили.

Држ. Сигурно сте и Србе бријали!

Опт. Све од реда!

Пр. То је већ појава.

Држ. Знате шта је појава?

Опт. Како не би знао. Читао сам толке комедије. Ту има сваки час друга појава. Али да сам знао да је бријање појава и велеиздаја, верујте господо да никада не би никог бријао. Па све да су ме и радикали звали да бријем пок. патријарха.

Држ. Бријање само по себи није велеиздаја, али кад се брије неком тенденцијом, и то само Срби — онда је то сасвим нешто друго. Излази да се све те привредне организације проводеле према штатуту.

Пр. Код вас је нађено оружје!

Опт. Јесте, молим, дванаест бријача. Један бријач је за сечење жуљева. Њиме сам увек секао жуљеве Франковцима, кад год су их у очи избора много чепали владини људи. Имам међу њима још један бријач за бријање мртваца. Њиме сам мислио обријати — целу Раухову странку, као политичке мртваце... али на жалост никако још да се роди...

Једна бабица (с галерије): Тежак порођај... требало би шприцовати — Баука!

Пр. Молим, ону бабу, да се остави сад кристирања. Ми се овде играмо вешала.

Држ. Оружје вас је одало да сте члан револуционог одбора

Опт. Па бријачима се брије, а не секу се главе. То није никакав доказ.

Држ. Да, кад се њима брије, али се њима могу и главе сећи. То је онда друго. Има сведока који ће то потврдити, да се бријачима могу и главе сећи.

Опт. (Прене у смех).

Држ. Чему се смејете, кад видите да се ја једим!

Опт. За то што су бријачи тако тупи, да на њима може госп. држ. јашити, мало боље него на Србима. Чи се у опште не дају јашити и оће да брече о земљу. Једини што се даје јашити то је Јаша. Њега јаше и они из Пеште и ови из Загреба — и ако је изјавио да није више магарац и да се неће дати више јашити, па ма шта пред њега „лепога и доброга“ стављали.

Улази нов Раухов кандидат за вешала.

Пр. Казало се...

Држ. Чуло се...

Пр. Рекло се...

Оптужени. Ко и шта?

Пр. Јесте л' видели краља Петра?

Опт. Видио сам!

Пр. Јесте л' познати с њиме?

Опт. Нисам.

Пр. Па где сте га видели?

Оптужени. На слици.

Држ. То је велеиздаја!

Оптужени. Да сам знао, ја би био жмурио.

Пр. Кад волите помрчину, ми ћемо се поповући.

(Сенат излази и улази.)

Пр. Суд је решио 24 сата.

Оптужени. Знам... дункл.

*

Пр. Јесте ли прочитали оптужбу?

Оптужени. Јесам, и знам, колко сам и пре тога знао!

Пр. Осећате ли се кривим?

Оптужени. Не!

Пр. У Америци пишу новине револуционар но против наше државе...

Опт. Шта се мене тиче Америка, Кина и Тунгузија...

Пр. Кад вас се не тиче... а ви ће те 24 сата у мрачној соби на тврдој дасци просвети. (Сенат се повлачи и излази са: тако је.)

*

Пр. Шта велите?

Оптужени. Ништа?

Држ. Јесте претплатник „Хрватског Брава“?

Оптужени. Не то живинче не кабулим.

Пр. То је појава. А зашто?

Држ. За то што држи „Србобран“ и „Срп. Коло“.

Пр. Према свему овом ви сте темељно сумњив.

Држ. Видите, да ви нисте велеиздајник. Ви би примали „Хрв. Брава“. Њега би добијали и бадава. Још би се и вама платило да га држите — а вама куца срце за „Србобраном“ — и „Срп. Колом“ — поред тако красног листа Франковог који вас од милоште назива „власким накотом дозрелим за секиру!“

За то што нисте хтели Брава „држати 24 сата дункл. — Вешала после“.

*

Пр. У коју сте кафану као Србин ишли. У српску или хрватску?

Оптуж. Разуме се у српску.

Држ. А зашто не у хрватску. За то што нисте хтели у хрватску кафану да идите него рађу у српску, тиме сте доказали, да сте велеиздајник.

Опт. Јесам ли за то предложен на вешала?

Пр. Немојте спомињати вешала. Ако треба — биће их! За сада дункл 24.

*

(Наставиће се и „велеиздајничка“ расправа и кажњење „велеиздајника“ мраком.)

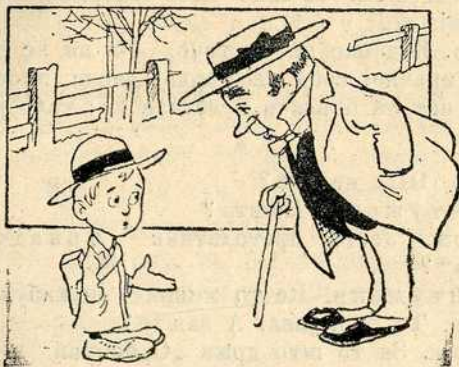
Слобода.

Дошао један Хрваћанин у Бачку, по свој прилици за то да тражи себи зараде, па стао крај ошћинске куће и чекао небиле наишао ко год да тражи раднике. Било је влажно и магло-вито јесење доба, а Хрваћанин онако лако одевен, час по, па би задрхтао од студени. Близу њега на неколико корачају беше стајала група људи. Један од њих видећи тај како дрхће, рећи ће му у шали да га мало запласи: Је с чуо пријатељу немој се ти шалити главом... — „Ма зашто болан“ — упаде на то он поплашено?

— Хе, зашто. Знаш ти, брате, да овде код нас ни мрднути није слободно, а ти ту стао па још дрхћеш.

— Их, бре! Та Ви овде ни не знате шта је то слобода. Болан брате што ти је Бог створио нашу Хрватску — дрхћи бре тамо колико год хоћеш, нико ти ништа казати неће!

Горски.

Практичан.

Отац (сину): Ти данас не мораш ићи у школу, синко, а сутра можеш рећи господину, да си данас добио два брата.

Син: Зар не би било боље да кажем да сам данас добио само једног? Онда бих могао идуће недеље још један дан изостати?

Горски.

То је тек сир.

Сељак: Добар дан механџија! Имате ли што за јело?

Механџија (Варошанин): Како да не. Има сира, леба, путера, шунке и т. д.

Сељак: Сира, чујте донесите ми само тако ако је млад, знате ја волим кад је као жив. Тамо код нас има таквог па кад ми га донесе, да га не одмах поједем искочио би из тањира.

Механџија: То још није ништа! Код мене мора свезан да стоји. Седите, одмах ћу вам донети једну порцију од њега.

Горски.

Чудо.

(Најновије.)

— Цару Виљему набили калуп у уста.

— Зар га због његових говораница већ тако мрзе?

— Врага. Да боље зија!

Наша јавна гласила.

Странац (у Загребу у кафани): Молим вас једне хрватске новине.

Келнер: (Доноси и предаје му „Хрватско Право“).

Странац (Погледа наслов и љутиго их хитне на страну): Ја нисам искао чивуцке новине, него хрватске!

Келнер: То су најхрватскије, других нема!

*

Странац (у Пешти у кафани): Дајте ми који мађарски лист.

Келнер: (Доноси му „А пар“).

Странац: (Љутит баца лист). Опет чивуцке новине. Ја сам изрично искао мађарске новине.

Келнер: Други мађарских новина не можете у целој Пешти наћи.

*

Странац (у Новом Саду): Молим вас једне српске новине.

Келнер: (Доноси му „Заставу“).

Гост: (Покушава да чита насловни чланак који је на мађарском језику. Нека пресуда). До ђавола, ово су мађарске новине, а ја сам искао српске.

Ђука и Шука.

Ђука: Јеси ли чуо Ђука, да босанска влада гради неки музеј у Сарајеву?

Шука: А шта ли му је то музеј. Да не буде и то каква владина музара.

Ђука: Ја шта је него музара. По-мушће народ за два милиона фиорина, по владином есапу.

Шука: А што ли ће им та „Музара“?

Ђука: Па тако. У њој ће да скупи разне знаменитости. На пр. Јагићев „босански језик“, па Франково „хрватско право на Босну“. А од ваневропских животиња ће се у шпиритусу оставити: бештија Настић.

Шука: А да ли ће примати и костуре?

Ђука: Ја шта ће.

Шука: Па како би било, да првог босанца који умре од глади, узму у тај музеј, па да од доцнијег поколења, кад му стану истог показивати, зараде пару.

У нужди.

— Шта зар и ти читаш „Ергелушу“, убила те Анатема!?

— Шта ћу, брате, кад других новина за крајцару нема.

Чуо: Горски.

Шта ради човек кад не може код куће да се прослави?

Онда у страном свету штампа оваке посетнице:

Prof. Dr. TIHOMIR OSTOJIĆ

Mitglied der literarischen Section der Matica Srpska

Vorsitzender der dramaturgischen Section
des Serbischen Nationaltheaters.

ЗЕМБИЉ.

Шта би све било, да је да Бог сачува плануо рат. — Колико се смеје бити Србин, а колико не смеје.

Еј фала ти Боже и Богомајко који ти нас избави од велике напасти, и који нас убрани од великих агарјана и наших душмана Србије и Црне Горе!

А баш да неби српско-православне званичне Русије и да Извољски не признаде анексије, било би нас чолакастих и кусатих и без носа и свакаких.

Боже какав би изгледо рецимо наш Лазар ембер (Др. Лазо) да су му, да Бог сачува, комити одрезали језичину. Би му се омазулио и дирекционсрахатлук у мађарској банки и посланичко мјесто у „Босанском сабору“. (Мац!)

А какав би изгледо поп Ристо Кењић, да му је, убрани Боже, Лазар Сочица подрезао уши? Би изгледо, не буди примјењено, ко човјек.

Ја како би тек изгледало последије рата, кад изиђеш на сокак и среташ свијет — у онога одрезано оно, у онога оно.

Сретнеш госпоју Кермину, одрезан јој нос, па умјесто носа метнула дрвени патлиџан.

— Свјетларосум, госпоја Кермина! Вазистен тос, камо ти госпоја нос?

— Одрезала фафлуктер монтенегринер.

— Ох, Јездос Марија, Јездос Марија! Па што ће ти госпоја парадајз на носу?

— То моја кинстлих нос.

— Ах, ах, ц, ц, ц! Вала ли им њихове калчине, бели ћемо ми те Црногорце казнити Ганце Монтенегро верден мир хелаћ махен.

Сретнеш Ђорђију Настића и на њему пасија глава

— Цуке, цуке, ком цуди! Азо, ком цукеле! Азо ком!

— Ав-ав-вав-рррр! — режи Ђорђе на ме.

— Азо ком, мајка му стара! — вабнух га ја, па му показах оглодану кост, и он одмах притрчи.

— Азо ви геџ цуци, шта је с тобом?

— Ав-ав-вав! Прођ се не питај! — вели Ђорђо уфати ме у кланцу Јадиковцу војвода Довезенски и одсијече ми главу. Куд ћу јадан без главе, те у беч на клинику, да ми пришију другу главу. Почеше доктори операције и пробаше главу од сваке звјерке и хајвана али ни једна не пасује. Док ће један искусан хирург:

— Дајте — вели — људи, да му метнемо пасију главу, јер судећи по свима симптомима срце му је пасије, а на пасије срце и не иде друга глава него пасија!

— И тако ми метнуше пасију главу — заврши Ђорђо и стаде махати репом, очито задовољан са својом пасијом каријером.

— Ма, мени се чини, да на теби никад и није била друга глава него пасија. Јер има много створова на свијету, који носе инсанску гла-

ву, али дјела их њихова откривају да не спадају у човјечји, него у пасији род.

Него дај ми кажи, цуко, имате ли ви пси својих идеала.

— О, и те каквих идеала — љенши, него што су ваши људски. Ваши се идеали не дају појести, а наши пасји дају. Та шта може на свијету сити идеалније и узвишеније, него лонац-фурде!

— Браво, браво, цуко! Та тебе чека сјајна будућност, види се да си озбиљно схватио дух времена и да си реалан политичар.

Очаран мојом хвалом, махаше Ђорђо репом. У то прође једна керица франковачке феде — помирисаше се и одлетише скупа. (Ваљда ће у Загреб на „велеиздајнички“ процес)

Све би се ово, драги читаоци, овако догодило, да је да, Бог убрани, дошло до рата између наске и Србије и Црне Горе

Ама опет цене Русија. Да она не признаде анексију, не би ваљало ни четири паре.

А сад слушајте како је дошло до признања анексије!

Да присиле Русију на признање анексије, Њемачка се је послужила Насрадин сфендијином тактиком, и то овако:

Њемачки вославик у Петрограду, гроф не знам како се зове, дошао је Извољском и рекао:

— Ако не признате анексије учинићемо оно, што смо намислили.

Извољски се је препо, да ће Њемци ко орлушине са својим лутбалонима полећети на Русију и попустио је.

А да је Извољски био дечко, па да је реко: „Бујрум, изволите!“ Њемци би збиља учинили оно, што су намислили т. ј. слегли би се као мушемали фењер. Нису баш Молткове колумбаре толики јунаци, ко што зе измотају. И у Њемачкој има трава „устугуз“.

И тако је победила Насрадина политика.

— Кака је разлика између Прусије и Русије?

— Разлика је та, што се Присија почиње са словом Покој, а није покојна, а Русија се не почиње са Покој а покојна је.

Како ће думбушли изгледати од сад кад жандар сретне на путу Србина.

— Холт, стој! Србин стане.

— Јеси ли ти Србин?

— Елхандурила јесам.

— А да ниси „Србин ватра жива“?

— Нисам вала.

— Јок невјерујем ти, него стави да те ис-

градирам! — Па ће извући из цепа „Србометар“ и измјери га на граде. Ако пронађе, да је дотични „Србин ватра жива“, прогласиће га велеиздајником и објесити о првом дрвету. А ако „србометар“ покаже невормално, пустиће га.

Да ме боље разумијете, треба да знате ово:

Кад је Акурти испитиво на расправи једнога од „велеиздајника“, прво га је упито:

— Јесте ви Србин?

— А смије ли се у опће бити Србин? — Упитао је оптужени.

— Та смије, али не смије толико. — Одговорио му је Акурти.

Да се узмогне предјелити, колико је који Србин, мораће Раух измислити какав „Србометар“, справу за опредјељивање Српства код појединах људи. Рецимо, справа ће бите подијељена на сто деређа, ко термометар, и до 37.5° биће слободно бити Србин, а чије Српство прећера преко 37.5 деређа, на вјешала с њим.

Бала га Србин није научио србовати на мискал ви мање од сто гради па га ти мјерио не мјерио!

*

Херцеговци и Босанци

Делије Јуначке,

Сјетите се сад „Просвјете“,

И „Триезе Бачке“!

„Просвјета“ ће да нас води

Љеншој срећи и слободи,

Само слога и свјест права

Србина спасава.

Херцеговке и Босанке

Српкиње јуначке,

Сјетите се сад „Просвјете“

И „Триезе Бачке“

„Просвјета“ ће и т. д.

„Срп. Ријеч“.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ
и стовариште надгробних споменика

НАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ
у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ преће Буре Стојковића, Ћурчинска улица број 15.

Држи вагда огроман избор сваковрсних камених надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики избор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА